

SKRIFTETAL PÅ LÖRDAGEN FÖRE DOMSÖNDAGEN DEN 20/11 1943

I MOTALA KYRKA.

TEXT 1 KOR 11:31-32.

PSALMER: 286:1-5, 299:3, 188:1ff, 202:1-3

I Guds, Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Texten läses.

På kvällen före domsöndagen ha vi kommit hit för att möta Herren Kristus i hans heliga nattvard. Då träffar oss detta ord: "Om vi ginge till doms med oss själva...." Har vi gjort detta, innan vi kom hit, har du gått till doms med dig själv? Det hör ju till en rätt beredelse för nattvarden. Låt nu tanken löpa tillbaka igen längs den väg, som du gick hit till kyrkan, och låt den mynna ut där ute i din vardag! Gå igenom bara denna dag eller de två sista dagarna! Älskade jag min nästa såsom mig själv? Har jag icke önskat ont över någon eller hånat någon? Är den själviska beräkningen utestängd och nedkämpad, då jag gör upp mina planer? Vill jag verkligen - såsom det ju anstår en riktig kristen - ge bort något dyrbart utan att få ett dugg igen? Håller jag inte på mitt, lika mycket som denna världens barn gör? Och jag skall med absolut visshet dö och träda fram i domen där frågan lyder så: "Vad har du gjort mot dessa mina minsta bröder?"

Låt oss icke släppa denna domsöndag ifrån oss förrän den har fått utföra det verk, som Gud vill ha utfört genom den dagen och dess texter, detta mäktiga verk, att vi gå till doms mot oss själva, att vi - såsom de gamla fromma gjorde - ta upp självrannsakan såsom ett allvarligt och noggrant arbete, utan känslsamhet, utan religiös förljugenhet, i enkel och stor uppriktighet och med sanning utifrån och ända in, så att Gud själv i sitt majestät får tränga sig på oss och komma oss nära. "Om vi ginge till doms med oss själva så blir vi icke dömda". Om vi ginge till doms med oss själva, så skulle vi komma in i den sanna ödmjukheten och förkrosselsen, som hör ångern till och som ensam kan konsten att krypa genom förlåtelsens port, in i himmelen. Syndernas förlåtelse, som Kristus och ingen annan kan ge oss, syndernas förlåtelse är ju detta saliga: jag vet, att jag icke skall bli dömd; domaren själv, Jesus Kristus, har redan mött mig och dömt mig i förväg, dömt mig till liv redan här på jorden, frikänt mig för evig tid. Till varje sant botfärdig människa - även om hennes synder äro svarta som natten - talar Frälsaren så, som han talar till äktenskapsbryterskan: "Icke heller jag dömer dig. Gå och synda icke härefter." Herren Kristus är - såsom Petrus betygar i Apostlagärningarna - "bestämd till att vara domare över levande och döda"; (och nu fortsätter han i samma andetag:) "var och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse genom hans namn." För oss lätt en motsats, för Nt ett sammanhang, ty Domaren är konungen och dog på korset - med barmhärtighet i det sista. Syndernas förlåtelse får sin väldiga kraft därutav, att det är Domaren

- domaren på yttersta dagen - som skänker oss syndernas förlåtelse, en förlåtelse vunnen i blodig kamp emot Satan själv på korset och räckt till oss i den uppståndnes kyrka och församling, i Ordet, i Sakramenten: "Kristi kropp, för dig utgiven i döden, Kristi blod, för dig utgjutet och offrat." Den, som äger detta, den som tar emot Kristus i en öppen och barnslig tro, "han kommer icke under någon dom utan har övergått från döden till livet." Om vi ginge till doms med oss själva och följde självrannsakens väg ända till det sista och saliga slutet på den, ända till syndernas förlåtelse, om vi så ginge till doms med oss själva, så bleve vi sannerligen icke dömda: då kunde vi med glädje och trygghet bida den oundvikliga dödsdagen.

Men aposteln Paulus menar, att församlingsborna i Korint - till vilka han ju riktar sina ord - icke gå till doms med sig själva. Därför bli de alltså dömda, dömda av Gud, då de icke vilja döma sig själva. Men Aposteln sklijer på orden "döma" och "fördöma". Fördömer gör Gud på den yttersta dagen, då förkastar han, utan förskoning och utan återvändo. Den, som Gud vill rädda från denna den yttersta domens fördömmelse, honom eller henne dömer Gud före döden, före yttersta dagen, här under jordevandringen, i det vanliga vardagslivet. I den vers, som ligger omedelbart före vårt ingångsspråk, har Aposteln själv givit förklaringen till vad han menar med detta dunkla tal. Han skriver: "Därför finnes ock bland eder många, som äro svaga och sjuka och ganska många äro avsomnade". Sjukdom och nöd ökas i Korint, brist och svaghet och död märkas i församlingen mer än förr, lidandet härjar och slår små offer. Varför? Därför att korintierna icke gå till doms med sig själva. De borde egentligen fördömas och förkastas för sin slapphets och likgiltighets skull. Men Gud kan inte. Han måste förbarma sig. Han måste rädda dem undan sin yttersta dom. Och så låter då Gud sina människor dömas här i tiden i stället, så sänder han sorgen på dem, så kastar han en olycka eller en motgång på deras skuldror, lägger sjukdom, fattigdom och nöd i deras livsväg - allt detta för att rena våra hjärtan, för att döda synden i oss, kväva och döma det onda i mitt hjärta, då vi nu icke vilja gå till doms med oss själva. Så stark och så långmodig är den helige Guden i sin barmhärtighet emot oss människor. Och nu låter vi - var och en ibland oss - vår tanke gå samma väg tillbaka igen, som den gick nyss, vägen ut till vår undangömda och ensamma vardag. När vi i början med vår tanke gick den vägen, så hittade vi alla våra synder och vi hittade även detta, som är ännu värre, detta att vi icke med allvar ångrar vår synd och rannsakar oss själva, att vi icke gick till doms med oss själva. Nu vandrar vi i våra tankar åter samma väg - men nu skall vi finna något annat. Nu ska vi finna - var och en i sin vardagsvärld - ett lidande, en besvikelse, en börda att bära, kanske en sjukdom, kanske ett ännu öppet sår efter dödens hugg, som tog bort någon mycket kär ifrån oss, ja somliga här ha kanhända flera av dessa kors att bära på en gång, så att det ibland känns nästan meningslöst att leva, som om kraften att bära allt redan vore slut. Nu måste vi lyssna till aposteln ord: "Men då vi nu bliva dömda, så är detta en Herrens tuktan, som drabbar oss, för att vi icke skola bliva fördömda tillika med världen." Genom yttersta domen efter döden måste alla gå, men - hör du som lider - dig vill Herren

rädda, dig tuktar han redan nu för att frälsa dig till sitt eviga rike, föra dig bevarad in i sin himmel.

Och nu går vi med bävan och ändå med fröjd fram till Herrens altare. Där möter Han, som själv har lidit och bedit om förskoning i Getsemane, då det såg förtvivlat ut, Han som burit vånda och ångest före oss men tagit sig igenom kors och natt och brutit en väg in i uppståndelsens rike. Efter sin dödskamp väntar han på oss såsom himmelens konung. Ännu leva vi på jorden, syndiga och orena, men hungrande efter hans rättfärdighet. Ännu vandrar vi i tåerdalen, tyngda av sorgen, nöden och lidandet - men detta mörka är ju bara Guds "domar" för att frälsa oss. Ser du icke ljuset kring ditt lidande? Känner du icke "(oläsligt ord) av en evig nåd i sorgeskalken blandad"? I kväll vill Kristus själv komma till oss och skänka oss förlåtelse för vad vi felat och kraft att leva vidare med blicken riktad framåt. Låt oss då först gå till doms med oss själva och bekänna våra synder! Låt oss med hjärtats fulla förtröstan lita på Guds nåd i Kristus och tro, att det är Guds orubbliga vilja att föra oss igenom och frälsa oss i den yttersta domen. Låt oss bekänna våra synder och vår tro på förlåtelsen.

Älvi synas och uppenbar
med skäl för oss som.

"Om vi är vi för Herren
och vi kan också vi
är vi Herren till. Amen.

324:3-4

~~skriftat~~ 20%-43 M.K.

förd. för församling.

286:1-5

299:3

188:14

202:1-3

1
Judas, Faderns och Sonens och den
heliga Andes, namn.

"Om vi ginge till doms med
oss själva, så skulle vi
icke döma. Men då vi
nu blivit dömda, så är
detta en Herrens fuktan,
som drabbat oss, för att
vi icke skola bli för-
dömda tillika med
världen" (1 Kor. 11:31-32)

(Vi villas för dom-)

omdömen som vi förmitt
till för att med Herren
omdömas i Herrens doms-
sal. Om vi ~~vill~~ oss, alla
omdömas. Om vi ginge till doms
med oss själva ...

[illegible]

1. Common voice, whistle note is
rich and often ingratiating in
tone and unmistakably so
again, all is rich and the
same and so again.
The warble is a very rich
and various ing — more and
more is found in the
nest. The note is found
— was not in the nest the
day before — the bird
in the nest, in the bird
all being known and spoke
down known all known
against one after others
times, and the nest may
perhaps be seen so
or perhaps the nest has

